

13.číslo / IV.ročník 31.března 1996

Křížová cesta

Na Velký pátek přenáší RAI pobožnost Křížové cesty, kterou koná Svätý otec v prostorách římského Kolosea. Temné oblohy mohutného historického amfiteátru se odrážejí ve světle reflektorů od tmavé oblohy. Mlčíci davy stojí v posvátném očekávání. Hoří svíce a pochodně. Nyní se pohled soustřeďuje na muže, který nese ve svých rukou kříž a tiše se modlí se zavřenýma očima: papež Jan Pavel II. Kamera obrací svůj pohled na vnitřek stavby, ve které křesťané před mnoha staletími vydali svědectví své mučednické smrti. Není to symbolické pro papeže, který se ohýbá pod tíží svého úřadu?

Posiluje své bratry (Lk 22,32)

V roce 1994 jej magazín „Time“ prohlásil za „muže roku“. Na káhirské konferenci se postavil proti mocným tohoto světa a odmítl rezoluci, která podporuje světovou explozi násilných potratů. Na svých apoštolských cestách urazil vzdálenost větší než na Měsíc a zpět. CD, na němž se latinky modlí o první sobotě růženec, se stal v mnoha zemích hitem.

Napadá mě jedna souvislost: V Nairobi leží žena a umírá. Má AIDS. Na stěně chudického obydlí visí obrázek Jana Pavla II. „Je to jediný papež, který zavítal do těchto končin světa,“ říká Mary Kamati pohnutým hlasem. „Dal mi svěcenou vodu a své požehnání. To je pro mne cesta do nebe.“ Jsou to tyto charismatické zážitky nebo světové události, které fascinují lidská srdce u tohoto člověka? Nebo je za tím něco zcela jiného, nepochopitelného, co nejde měřit hodnotami tohoto světa?

Stále tu ještě stojí a ve vážné usebranosti rozjímá o Kristově utrpení. Co se v něm asi odehrává? Jak může unést tíži svého poslání? Jak hluboce musí trpět jeho srdce otevřenými ranami na těle církve! Jak to dělá, že nepodléhá vlně zášti a pomluv? Jak přemáhá tíživé nápor osamělosti v odpovědnosti? Začíná křížová cesta. Pomalými kroky spolu s prosící církví jde od zastavení k zastavení, která

jsou spjata s utrpením našeho Pána Ježíše Krista.

Není učedník nad Mistra (Mt 10,24)

Tento muž, který tu koná svou křížovou cestu, je nástupcem Petrovým. „Ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev“ (Mt 16,18). Petr zde podstoupil smrt ukřižování. Až na jednoho všichni apoštolové zemřeli mučednickou smrtí. Splnilo se na nich Kristovo slovo: „Není učedník nad mistra. Učedník se musí spokojit s tím, že se mu vede tak, jako mistrovi“ (Mt 10, 24n). „Kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden“ (Mt 10,38). Křížová cesta, kterou kráčí papež Jan Pavel II. zde mezi temnými zdmi Kolosea, je základním osou jeho vlastní odpovědnosti před Kristem za jeho církev. Ve skutečnosti koná tuto křížovou cestu každý den. Mění se jednotlivá zastavení, ale druh utrpení je stále stejný.

A zaplatili mu třicet stříbrných (Mt 26,15)

Vzpomněl jsem si na svou nedávnou návštěvu v jednom knihkupectví. V oddělení „Církev a teologie“ dominovaly tituly autorů, jejichž jména zná veřejnost jako „statečné Zorro“, kteří bojují proti údajným vrchnostenským strukturám, necitelnosti a zpátečnictví papeže „který uvízl v zatuchlém pachu tradice“. Slova jejich uražené osobní ješitnosti a neskrývané zášti působí tisnivě. Televize si

libuje v Talk-Show, kde se prezentuje vytožený obraz antináboženství, které by chtělo nahradit „teokracii demokratickým rozhodováním většiny“. Dým zrady zaplňuje tyto scény. „Jejich bezbožné slovo se rozlézá jako rakovina“ (2 Tim 2,17).

Posmívali se mu a plivali na něho (Mt 27,29n)

Ano, plivají na tohoto muže, který neučinil nic, než že zůstal věrný svému Pánu a hájí pravdu, která mu byla svěřena. Jako špinavá stoka se valí výsměch, pomluvy a nenávist mafie dnešních masmédií: podlost překračuje meze slušnosti. Nenávist a nepřátelství produkují denně nové výmysly, poťouchlosti a vtípy a infiltrují pomocí tisku a televize veřejné mínění. „Budete v nenávisti pro moje jméno“ (Mt 10,22).

A jiní ho políčkovali (Mt 26,67)

Skupiny a grémia i uprostřed samé církve organizují síť opozice a osunují strategie, koordinují své útoky a šíří tak požár averze vůči papeži. Jiní opět vyzývají k neposlušnosti, a sklízí tak potlesk v řadách nepřátel církve. Zvůle výčitek nezodpovědné vševědčnosti a hrdého sebevědomí ovládají stále více pole veřejného mínění. Je to pokořující pro něho i pro nás, kteří ho milujeme a obdivujeme. Je to více než bolestné: oni ho všichni psychicky bijí do tváře, bezmocného v jeho věrnosti k Pánu: „Neslyšíš, co tito proti tobě svědčí?“ (Mt 27,13).

A hledali, jak by ho zahubili (Mk 14,1)

13. května 1981 na náměstí Sv. Petra. Jan Pavel II. je nadšeně pozdravován přítomnými lidmi. Jeden otec mu právě podává svou dceru, dvouletou Saru Bartolo. 17.16 vrací Jan Pavel dítě otci. 17.17 padají vý-

střely. Papež těžce zraněný se hroutí. Jeho bílá sutana se rudě zbarvuje. „Jestliže mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat“ (J 15,20).

A našel je, jak spí (Mt 26,40)

Zbytek věrných upadl do spánku bezstarostnosti, pohodlnosti, sebejistoty, blahobytu a nečinnosti. A nepřítel hrozí, že rozdělí stádo. Příliš dlouho se již formují a strategicky vyzbrojují síly rozkladu proti církvi. Přicházejí jak zvenčí, tak zevnitř. Pastýř, který má nejvyšší odpovědnost za své stádo, musí zůstat bdělý. Nesmí usnout. Stále častěji stojí osamocen na širém poli. „Nemohli jste bdít jednu hodinu se mnou?“ (Mt 26,40).

Nebojte se! (Mt 10,26)

Průvod přichází na konec křížové cesty. Via crucis – via dolorosa. ⁽¹⁾ Ano, on ji prožívá před naším zrakem. Bere na sebe svůj kříž, který zcela zřetelně představuje paralelu kříže, který nesl jeho Pán mlčky, trpělivě, pokorně a odevzdaně. Ví, proč to dělá, a stojí za tím celým nasazením své lidské bytosti. Proto v jeho pohledu není ani náznak rezignace, trpkosti, sebelitování. Naopak, kdo se mu podívá do očí, pociťuje v nich vnitřní světlo, hluboké štěstí člověka, který je zasažen v hloubi srdce věčnou pravdou, která není z tohoto světa. Svou sílu čerpá z pramenů radostné křesťanské naděje. A je to zcela zřejmé: Překročil práh naděje. „Jak oplýváme utrpením Kristovým, tak oplýváme skrze Krista i jeho útěchou“ (2 Kor 1,5). Papež Jan Pavel II. žehná zástupu v záři svíc a pochodní. Jeho pohled dodává odvahy: **Nebojte se. Kristus je s námi po všechny dny až do skonání světa.**

Univ. prof. dr. R. Ortner
SkS 14/95

⁽¹⁾ Cesta křížová, cesta bolesti

Liturgická čtení

Průvod s ratolestmi Evangelium Mt 21,1-11

Když se Ježíš a jeho učedníci přiblížili k Jeruzalému a přišli k Betfage u Olivové hory, poslal dva učedníky napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, která je před vámi, a hned naleznete přivázanou oslici a s ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně. A kdyby vám někdo něco namítal, řekněte: ‘Pán je potřebuje, a hned je pošle nazpátek.’“

To se stalo, aby se splnilo, co bylo řečeno ústy proroka: ‘Řekněte síónské dceři: Hle, tvůj král k tobě přichází pokorný, sedí na oslu, na oslátku, mláděti soumara.’ Učedníci šli a udělali, jak jim to Ježíš nařídil. Přivedli oslici a oslátko, prostřeli na oslátko své pláště a on se na pláště posadil. Veliké množství lidu pak prostřelo své pláště na cestu, jiní sekali ze stromů ratolesti a stlali je na cestu. Zástupy, které šly před ním i za ním, volaly: „Hosana synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Hosana na výsostech!“

Jakmile vjel do Jeruzaléma, vzrušení zachvátilo celé město a lidé se ptali: „Kdo je to?“ Ze zástupu jim odpovídali: „To je ten prorok, Ježíš z galilejského Nazareta.“

1. čtení Iz 50,4-7

Pán, Hospodin, mi dal jazyk učedníka, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každého rána mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníků. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho, a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvrdnout své tváři v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. čtení Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je roven Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži.

Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium Mt 26,14-28,66

Pašije podle evangelia svatého Matouše.
(Viz – Písmo svaté Nového zákona)

Myšlenka na neděli

PŘÍCHOD TICHÉHO KRÁLE

Zamyšlení nad úryvkem Mt 21,1-11

Kdo je to?

Blíží se velikonoční svátky. Před více než tisíci lety ukončil Hospodin Izraelovo zotročení a vyvedl jej zázračně z Egyptské země. Krev beránka byla znamením záchrany před andělem zhouby. Onu *velkou noc*, vrcholnou událost svých dějin, si Izraelité každoročně připomínají o *velikonočních svátcích*. Poutníci již ze všech stran směřují k svatému městu. Přidej se k nim, abys mohl oslavit Hospodinovu paschu. Především však vyhledej Pána, který přichází k Jeruzalému od Betánie. Přichází tentokrát nikoliv jako jeden z poutníků, ale jako **Velebný a obětní beránek** zároveň.

Přichází, aby v dějinách spásy skutkem naplnil to, čeho byl egyptský exodus předobrazem, a všechn lid vyvedl z otroctví hříchu. To je smysl jeho mesiánského poslání. Jeho vstup do města se tedy musí lišit od předchozích příchodů. Až dosud zakazoval, aby jej označovali za mesiáše. Přišel čas, aby se veřejně přihlásil ke svému poslání.

Izraelité nyní žijí ve své zemi, ale pod cizí nadvládou. Především o těchto svátcích si uvědomují svou touhu po svobodě. Vzpomínají s lítostí na dobu krále Davida a očekávají, kdy se objeví spasitel, který by je zbavil pohanského jařma. Ježíšovi krajané znají dobře Zachariášovo proctví: *Tvůj král přichází k tobě tichý a sedící na oslu*.

Pán posílá učedníky, aby mu přivedli oslici. Zdá se ti divný způsob, jakým si opatřuje to zvíře? Mohl si je zajisté vypůjčit od známých v Betánii. Ví ale také, že židovští předáci budou právě tento jeho příjezd pokládat za provokaci. Ježíš nechce, aby někdo měl kvůli němu nepřijemnosti. Neznámý majitel oslice ani neví, k jakému účelu má být použita. Dojde-li k vyšetřování, snadno se vymluví.

Učedníci se zaradovali. Mají za to, že konečně nadešla dlouho očekávaná chvíle. S nadšením používají toho mála, co mají, aby vytvořili něco pro královskou důstojnost

svého Mistra. Ozvalo se první radostné „Hosanna!“ Zpráva o příjezdu krále se šíří jako lavina. Davu se zmocňuje nadšení.

Všimni si dobře Ježíšova postoje. Nenaždej se na něm nic z onoho sebevědomí, kterým se vyznačují jiní vůdčové nadšeně pozdravovaní davem. Žádné hrdé pohledy, podmanivá gesta, ohromující výroky. Kromě toho, že usedl na oslici, nedělá nic, čím by chtěl upoutat pozornost, zavděčit se publiku, vyvolat projevy nadšení. Je to na výsost *tichý král*, který i uprostřed svých učedníků a sympatizujícího lidu je docela osamocený. Není tu totiž nikoho, kdo by chápal skutečnou podstatu jeho dnešního příjezdu. Ale Ježíš ani neodmítá tyto projevy nadšení, ačkoliv vycházejí z mylného očekávání. Ví, že kdyby znali a chápali, co dnešní jeho vstup skutečně znamená nejen pro ty, kteří jsou jeho účastníky, ale pro celé lidské pokolení, oč větší by muselo být to radostné volání. Ten lid nepochopil, a přece mluví pravdu: přichází dokonce více než potomek Davidův ve jménu Hospodina, přichází Požehnaný, přichází sám Bůh, Král a Velebný, Beránek Boží, aby přinesl první a jedinou novozákonní oběť, jedinou dokonalou oběť, v níž bude Obětníkem i Obětovaným.

Ale nejsou tu jen nadšenci, jsou tu zvědavci, jsou tu lidé chtiví senzací, jsou tu i panikáři, kteří by chtěli těžit ze vzniklého rozruchu. Jsou tu i zbabělci, kteří se opatrně dívají, co tomu říkají předáci, aby se snad nedostali do obtíží. Jsou tu totiž i ti, kteří jsou vším tím pohoršení. Jsou to zpravidla ti, kteří mají moc. Můžeš z toho poznat, pravdě vždy stojí v cestě nějaké osobní zájmy.

Jdi a vysvětluj všem neúnavně, kdo je ten, který přichází tak nezvykle pokorně a tiše na oslátku. Vysvětluj neúnavně, že je tu *více než prorok*, že přišel *Král*, *ale jeho království není z tohoto světa*. Přesvědč je, seč můžeš, že je nad nimi větší a těžší jařmo, než nadvláda cizího císaře, že je tu záladnější nepřítel, kterého nosíme, ba pětujeme sami v sobě.

Připrav je, ale i sebe na způsob, jakým se tento Král bude ujímat vlády, že teprve tehdy, až bude zavržen, potupen, odsouzen a vyzdvižen na dřevo, *potáhne všechny k sobě*, že bude skutečně triumfovát ve chvíli, kdy jenom zdánlivě bezmocný zavolá *Dokonáno!*

Bratr Amadeus

Zelený čtvrtek

Ten největší čtvrtek v dějinách lidstva dostal přívlastek Zelený. Zelená barva je barva naděje a útěchy. Tento čtvrtek je dnem veliké útěchy. Je to den, kdy *projevil Ježíš svou lásku až do krajnosti, měrou nejvyšší, ad finem!* ⁽¹⁾

V čem je ta krajnost? Nejen v tom, co všechno dal svým drahým, které tak miloval, ale i ve způsobu, jakým jim to daroval. *Zelený čtvrtek je velikým triumfem tvořivé vynalézatelství božské lásky.*

Tříletý intenzivní seminář pro dvanáct adeptů kněžského stavu je u konce. Zbývá již jen několik málo hodin, ale z lidského pohledu se zdá, že je to fiasko. Těch dvanáct seminaristů nic nechápe. Ještě dnes v noci, až se proberou z dřimoty, zbaběle se rozutečou. To, co nás lidi velice dráždí, je, když nás druzí ani přes opakovanou vysvětlování nechápu. To, co nás u Ježíše právě nyní tak dojmá a naplňuje nesmírnou útěchou, je jeho **trpělivost s nechápajícími** až k neuskonalé lásce do krajnosti.

Jak daleko mají jeho nejbližší k onomu ideálu, který jim Ježíš slovem i příkladem vytrvale vštěpoval. Ale on je nezatrácuje. Ti neschopní seminaristé dostanou nyní kněžské svěcení ne proto, že se osvědčili a složili zkoušku na výbornou. Ne. Ničím se na tom nepodílejí kromě toho, že *opustili všechno a šli za ním.* ⁽²⁾ Snášeli po tři léta *břímě dne i horko* a vytrvali u něho až do této chvíle. Vytrvali s Ježíšem, protože si Ježíše zamilovali, i když jej nepochopili.

Nyní jim *Ježíš* vyznává lásku slovem i skutkem. *Kleká u jejich nohou, aby jim svou pokornou službou vštípl do srdce to, nač slova nestačila.* To, co je nyní rozhodující, je, že je miluje, tak jako Otec miloval jeho. A proto si je vyvo-

Na Velký pátek začíná nověna k Božímu milosrdenství

„Lidstvo nenalezne pokoje, dokud se s důvěrou neobrátil k mému milosrdenství,“ prohlásil Spasitel blahoslavené Faustiny Kowalské († 1938 v Krakově). V řadě zjevení pověřil tuto řeholnici (pokračovatelku sv. Markéty Alacoque v šíření úcty a důvěry k Božskému Srdci a Božímu milosrdenství), aby vybízela lidstvo k hluboké, neochvějně důvěře v Boží milosrdenství a v Boží lásku. Důvěra v tuto lásku je otevřením se duše k přijetí Boží milosti a voláním po ní, a tím postojem neustálé a neúčinnější modlitby.

Těm, kdo mají tuto hlubokou důvěru a spojují ji s napodobováním Boží lásky – prak-

tickováním milosrdenství vůči bližním denními projevy (modlitbou, slovem, skutkem) – přislíbil Ježíš úžasné milosti. „Kdo důvěřuje mému milosrdenství, nezahyne, neboť všechny jeho věci jsou mémi.“ „Duše, která vložila důvěru v mé milosrdenství, je nejšťastnější, neboť já sám ji mám ve své starostlivosti.“

Za obzvláštní zdroj milosti určil „svátek milosrdenství“ (první neděle po Velikonocích). „Duše, která (v tomto dni) přistoupí ke zpovědi a sv. přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů.“ Nověnu před tímto svátkem (od Velkého pátku do soboty před *(Pokračování na straně 6)*

„Nyní je má duše sevřena úzkostí. Mám snad říci: ‚Otče, zachraň mě od této hodiny?‘ Vždyť pro tuto hodinu jsem přišel. Otče oslav své jméno!“

lil bez jejich zásluhy, nazval je přáteli a dělí se s nimi o svou lásku, o svou moc i o svůj budoucí osud.

Dělí se s nimi o sebe sama

Vezměte a jezte, pijte z toho všichni! ⁽³⁾ *Čiňte to na mou památku!* ⁽⁴⁾

Není služebník větší, než jeho pán. ⁽⁵⁾

Pamatujte si, ... budou vás pronásledovat ..., budete mít soužení, ale buďte dobré myslí, já jsem zvítězil nad světem. ⁽⁶⁾

Jsem pravý vinný kmen a vy jste ratolesti. ⁽⁷⁾

Zůstanete-li ve mně, prosíte, a dostane se vám. V tom je sláva mého Otce, když ponesete mnoho užitku. ⁽⁸⁾

Jak prosté, dojemné, a přece jak důstojné je to první kněžské svěcení!

Otče, přišla ta hodina ... Zjevil jsem své jméno lidem, které jsi mi dal, a uvěřili. Za ně já prosím, zachovej je ve svém jménu, aby měli radost. Já pro ně posvěcuji sám sebe ...

Prosím i za ty, kdo skrze jejich slovo uvěří ve mne ... ⁽⁸⁾

Tak prosil Ježíš za své první i za všechny budoucí kněze až do skonání věků. Za všechny ty, které si vyvolí a kteří opustí všechno a půjdou za ním, ačkoliv budou mít soužení, zůstanou v něm jako jeho ratolesti, abychom skrze jejich slovo uvěřili a byli jedno, jako On a Otec jsou jedno.

Aby láska, kterou Otec miloval Syna, byla v nás a aby i On byl v nás.

Pane, nauč mě dívat se na kněze povždy Tvými očima!

Nauč mě tvoji pokorné úctě, s kterou jsi umýval nohy svým prvním kněžím.

Nauč mě trpělivosti, s jakou jsi přijímal ty, kteří tě nechápou a zapírají.

Nauč mě modlit se za kněze, jak jsi se modlil Ty.

Nauč mě děkovat Tobě i Otci za váš vynález lásky.

-ire-

⁽¹⁾ J 13,1

⁽²⁾ srov. Mt 19,27

⁽³⁾ J 15,20

⁽⁴⁾ Lk 22,19

⁽⁵⁾ J 15,20

⁽⁶⁾ tamt.; J 16,33

⁽⁷⁾ J 15,8

⁽⁸⁾ Z velekněžské modlitby J 17

Velký pátek

Až budu povýšen od země ...

Všechno mi vzali: šat, čest, svobodu, krásu, podobu, sílu i tu poslední píď půdy pod nohama. Povýšili mě od země.

Odpusť jim, Otče, nevědí, co dělají.

Poslední, co mě ještě spojuje se zemí, jsou hřeby a dřevěný kůl. Mé šlacha praskají, mé kosti jsou vykloubeny, zrak mám zalitý krví, jazyk se mi lepí k vyprahlému patru.

Jak strašně *žízním*. Svaly se stahují křečím, s posledním vypětím sil se pokouším dýchat. Na celém těle sužovaném zimnicí hoří zanícené rány. Jsem čern, a ne člověk.

Jsem Bůh!

Všechno co je, jsem stvořil. Tuto oblohu, tuto zemi, tento národ, trní, které mi prorazilo lebku, hřeby, na kterých visím, dřevo, na kterém pním, katany, kteří mě ukřižovali, porotce, kteří mě odsoudili, dav, který se mi rouhá, i tebe, který se na mě díváš.

Svořil jsem život, kterého mě chtějí zbavit.

Všichni se mi tu rouhají. Jak rychle se zapomnělo, že jsem tři léta chodil a dobře činil. Jen spolutrpicí zločinec poznává ve mně milosrdného Boha.

Ještě dnes bude se mnou v ráji.

Zbývá mi už jen několik chvil. Důstojník, který dohlíží na mou opravu, mi

prorazí kopím bok a otevře mé srdce, aby mohl konstatovat, že Bůh je mrtev. Vidíš mé rány, mou zsinalost, ale nevidíš mou vnitřní opuštěnost. I můj Otec ode mě odvrátil svou tvář.

Otče, proč jsi mě opustil?

To všechno, co se se mnou děje, jsem od věčnosti dobrovolně přijal, abych vychutnal krutost umírání až do dna.

Až dokonám, potáhnu všechno k sobě.

Můj kříž je věčným svědectvím, že není lidské bolesti, není lidské bída, které by nezakusil sám Bůh.

O mé šaty se již stačili rozdělit.

A přece mi nevzali všechno. Je tu jediný ostrov útěchy. Stojí tu pevně a neochvějně moje Matka. Neopustila mě. Je to to jediné, co ještě mám. Chci ti dát všechno, co mi zůstalo. Je to moje poslední vůle.

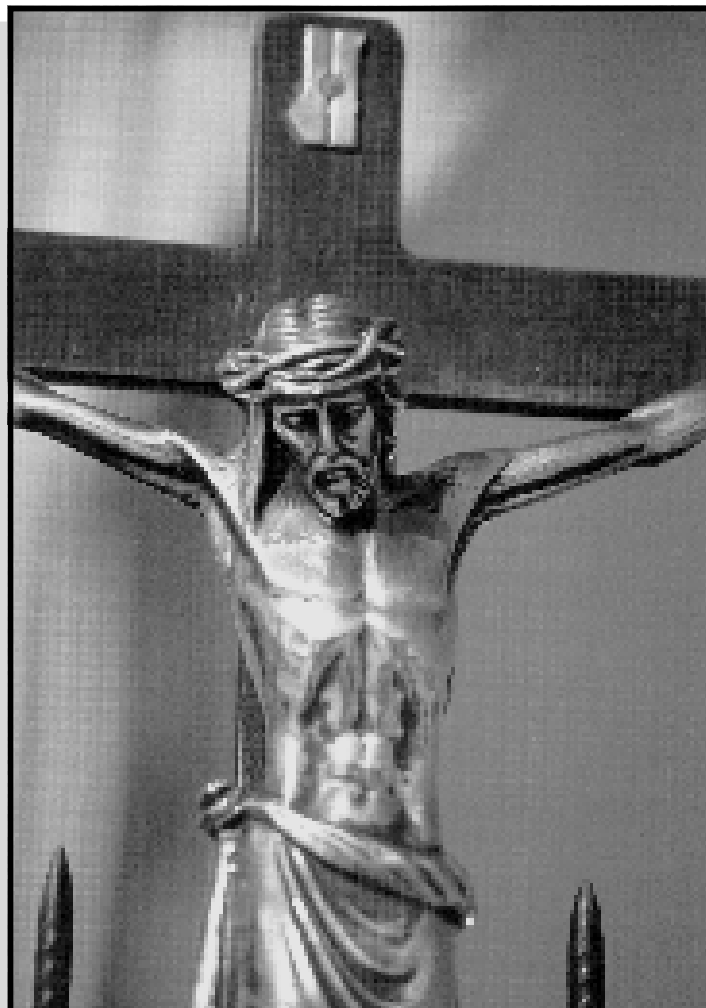
Je to tvoje matka.

Přijmi ji. Slib mi, že ji nikdy neopustíš. Bude tě věrně provázet tak jako mne na všech tvých cestách až k tvému kříži. Neopustí tě, i kdyby tě všichni opustili. Můj zrak se zkalil, jímá mě smrtelná závrať. Již neslyším tvou odpověď.

Otče, přijmi mého ducha!

Svou odpověď řekni mé a své Matce!

Je dokonáno!

Následuje ticho. Láska zmlkla ... Ale toto ticho vypovídá víc než slova.

Maria nejhluběji zná tajemství kříže, zná jeho cenu a ví, jak je velika ...

Předstupme se svým utrpením před Kristův kříž, abychom i my zde uslyšeli jeho poslední slova:
*Ženo, to je tvůj syn!
Hle, to je tvá Matka!*

Dovolme Marii, aby vládla v našich srdcích, v našich rodinách, v našich společenstvích, aby nám mohla být Matkou, aby mohla přijímat do své náruče všechny své děti, jakkoliv zmučené, jakkoliv zraněné spolu s Tím Mrtvým, který nás chce převést

ze smrti k životu.

Matka víry

*Maria, nazýváme tě právem
MATKOU VÍRY.*

*Protože ty stojíš pod křížem.
Věříš.*

Věříš svému Synu.

Věříš jeho slovu.

Věříš – a stojíš pevně.

Země pod tebou se chvěje.

Slunce nevydává svůj jas.

Lidé se rouhají:

„Ať ho Bůh zachrání!

Či snad jej Bůh opustil?“

Ale ty setrváváš

a stojíš pevně.

*Nemůžeš dělat nic víc
než trpět.*

Ale právě taková jsi zde,

právě zde

pro své Syna

a pro všechny ty,

kteří jsou v tísní,

kteří trpí,

kteří umírají.

Matko víry,

děkujeme ti za tvou víru!

Bohumil Šmíd

Bílá sobota

Sobota po Velkém pátku je dobou velké naděje. Hluboký smutek ze smrti našeho Pána se nakonec promění v radost z jeho vítězného zmrtvýchvstání. Tma se změní ve světlo. Spasitel světa, sám Boží Syn, podstoupil veliký zápas se smrtí, otroctvím, temnotou, hříchem a smutkem, aby obnovil původní stav – stav života, milosti, svobody, světla a radosti. Cena, která byla zaplácena, je hodnotou radosti, která má být údělem člověka. Neboť všechno, co Bůh udělal, když stvořil ne-smírný svět a člověka, má svůj jediný smysl v tom, aby dal člověku účast na radosti ze svého života a ze své slávy.

Ovšem Ježíšovou smrtí se svět nezměnil v původní ráj. I po Kristově zmrtvýchvstání tu zůstávají bolesti, nemoci, neštěstí, katastrofy a zklamání, ba i smrt. Ale jeho vítězství je v tom, že díky jeho oběti jako Boží děti můžeme žít v radosti i navzdory všemu tomu, co na světě zůstalo jako důsledek porušení řádu. Neboť co může být větší radostí než podobat se Bohu. *On vstoupil do radosti a slávy skrze hořké utrpení, opuštěnost a bolestnou smrt. To je jeho královská cesta, a není jiné cesty.*

Máme definitivně zemřít hříchu, aby se obnovil stav naší radosti. Hřích byl bludným hledáním klamně radosti, které vyústilo v beznadějný smutek. Hřích zvrátil řád.

Lidé, které jsem stvořil, abyste žili v mém otcovském lůně, těšili se z nejskutečnější

lásky největšího, nejmocnějšího, nejlaskavějšího, nejštědřejšího Otce, kam to obracíte svůj zrak? Po čem to toužíte, co to hledáte? Čím jiným se chcete ještě potěšit a nasytit? Jak to trávíte svůj čas? Copak nevidíte, čím vším jsem si k vám proklestil cestu, abych vás mohl vzít do svých dlaní, naplnit vaši duši svou milostí a vaše srdce svou radostí? *Vstaňte z mrtvých, probudte se, otevřete oči světlu a pravěmu štěstí! K ničemu jinému jste nebyli stvořeni a zrozeni.*

Byli jsme pokřtěni, tj. s Kristem jsme zemřeli. Nyní musíme definitivně a úplně vstát z mrtvých, to znamená, že se **odřekneme**, skoncujeme se vším, co je Nepřítelovo, co *on* působí, čím se holedbá a čím nás dosud zotročoval, co bylo zdrojem našeho smutku. Musíme překročit ten rozhodující práh, za nímž teprve je skutečná radost a skutečná

Na Bílou sobotu církev prodlévá u Kristova hrobu a rozjímá o tajemství smrti, která je údělem člověka a kterou podstoupil Boží Syn, aby jí silou své moci a svého vykoupění navždy přemohl.

svoboda, protože **věříme**, že máme **Tatínka**, který nás pro sebe stvořil, **Bratra**, který nám vrátil ztracené postavení a prohrané dědictví, **Přítele**, který nás naplňuje životem a milostí, a kromě toho máme to obrovské **společenství bratří a sester**, kteří nás podporují, abychom i my mohli Boha vidět tváří v tvář, jak jej již vidí oni.

Velikonoční světlo nechť vstoupí natrvalo tuto noc do vašeho nitra, do vašeho srdce, do vašich slov, do vašeho pohledu, do vašich vztahů ke všem lidem jako světlo proměňující a podmaňující Boží radosti.

Kěž vám dnes voda, kterou posvětil Kristus, připomene váš křest, který je pramenem radosti.⁽¹⁾

Opravdová, hluboká a trvalá radost je neklamným důsledkem a svědectvím **našeho spočinutí v Bohu**. Té radosti je třeba dát průchod.

Plesejte Bohu, naší síle, hlaholte Bohu Jakubovu, propěvujte žalmy, bijte v buben, *hrejte na líbeznou citaru a harfu!*⁽²⁾

Bože, Otče náš, chraň v nás tuto radost a dej, *ať se spojí s radostí všech pokřtěných.*⁽¹⁾

-ire-

⁽¹⁾ Z obřadů velikonoční vigilie

⁽²⁾ Žalm 81

Novéna k Božímu milosrdenství

pokračování ze strany 6

svátkem milosrdenství) obdařil příslibem: „Skrze tuto novénu k Milosrdenství obdařím duše všemi milostmi.“ Slovo „všemi“ znamená dosažení všech dobrodiní, o která bude duše prosit, bez ohledu na to, zda se bude modlit o milosti pro sebe nebo pro druhé ... Jak informuje oběžník olomouckého arcibiskupství č. 3/1996, spočívá novéna v (den-

ni) modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství.

Korunka k Božímu milosrdenství se modlí na obyčejném růženci. Začíná modlitbou Otčenáš, Zdravas, Věřím. Následuje pět desátek, každá začíná (na velkém zrnku růžence) slovy: „Věčný Otče, obětují ti Tělo a Krev, duši a božství tvého nejmilejšího

Syna a našeho Pána Ježíše Krista za hříchy naše i celého světa.“ Na malých zrnkách pak desetkrát voláme: „Pro jeho bolestné utrpení smiluj se nad námi a nad celým světem!“

Korunka končí trojím zvoláním: „Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem!“

„Korunka k Milosrdenství“ jako projev důvěry se doporučuje ovšem i mimo novénu a

Pán slibuje, že „kdokoliv se jí bude modlit, dosáhne v hodině smrti velkého milosrdenství“.

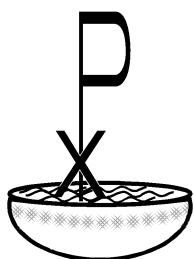
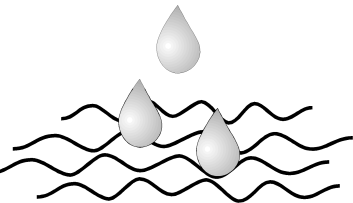
Když se modlíme korunku, sjednocujeme se s obětí na kříži a spojujeme se s oběťmi mší svatých na celém světě. Odvoláváme se na lásku věčného Otce, která našla svůj největší projev v bolestném utrpení Ježíše pro naši spásu.

Podrobnější informace o účtě k Božímu milosrdenství v brožurce Znamení doby, kterou vydala MCM s. r. o.

Velikonoční symboly

Svěcená voda

Svěcená voda (Romano Guardini říká *svatá voda*) se používá, když se jí při znamení kříže dotýkáme čela, hrudi a ramen. Žehnáním byla voda zbavena moci zla, která v ní byla skryta. Byla očištěna ode všeho, co se *protiví Bohu*, aby se mohla stát prostředkem Boží milosti. Je mnoho domovů, kde je u dveří kroupka se svěcenou vodou a věřící se mohou požehnat při odchodu i příchodu.

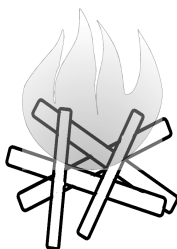
Velikonoční voda

V mnoha domácnostech se přechovává voda, která byla požehnána o Velikonocích. Slouží k žehnání osob, příbytků, zahrad a polí a věcí.

Křesťanské obyčeje spojené se svěcenou vodou byly plodem úcty a víry. *Tajuplná je voda. Je průzračná, prostá, připravená očistit to, co je posvrženo, osvěžit to, co žízní. Je současně nesmírně klidná i plná síly i záhady* (R. Guardini).

Velikonoční oheň

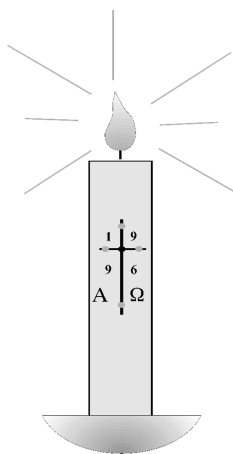
Obřad svěcení ohně je součástí velikonoční liturgie od ranného středověku. Měl být vykřesán z kamene jako symbol Krista, který povstal z hrobu ve skále. Požehnaný velikonoční oheň se pak rozděloval věřícím a zapaluje se od něho velikonoční svíce.

Porůznu vznikly různé velikonoční obyčeje, vztahující se k tomuto ohni. Ve Vestfálsku např. zhotovovali dřevěná kola, která byla propletena slámou. Zapálená kola pak byla spouštěna do údolí a měla přinášet polím požehnání. Když se všechna kola dobře dokoulela do údolí, bylo to předznamenáním dobré úrody.

Velikonoční svíce

Velikonoční svíce neboli *paškál* (od pascha – Velikonoce) je hlavním symbolem Velikonoc. Zapaluje se od posvěceného velikonočního ohně a přináší do temného chrámu jako první ze světél za zpěvu velikonoční chvály *Exultet* (Jásejte!) Krásně ozdobená svíce, v níž je zasazeno pět posvěcených kadidlových zrna na památku pěti Kristových ran, je centrem liturgie o velikonoční vigílii. Rozsvěcuje se pak při všech bohoslužbách ve velikonočním období, po celý rok pak při křtu a při pohřebním obřadu jako symbol vzkříšeného Spasitele.

Je krásným zvykem přinášet hořící svíce na hroby našich drahých, a předávat tak světlo a teplo velikonoční svíce těm, kteří nás očekávají v záři věčného Světla.

Z myšlenek sv. Izidora

(Svátek 4. dubna)

Svatý Izidor ze Sevilly (+639) byl mladším bratrem arcibiskupa Leandera ze Sevilly, který jej po otcově smrti vychovával. Izidor měl všestranné zájmy, a především měl vášnivou lásku ke knihám. Když musel krátce před r. 600 převzít biskupský úřad, bylo to pro něho velké břímě. Usiloval především o důkladné vědecké vzdělání kněží. Sám byl velmi plodným spisovatelem a chtěl ve svých spisech shrnout encyklopedicky všechno tehdejší vědění, aby je tak předal budoucím generacím. Především jeho kniha *Etymologie* (O původu věcí) byla ve středověku hojně opisována a vyhledávána. Byl pokládán za posledního západního církevního Otce.

Čtení Písma svatého má pro nás dvojitý užitek: obohacuje našeho ducha a přitahuje člověka od nicotnosti tohoto světa k Boží lásce.

***

Ten, kdo usiluje o své vzdělání, získá za svou správnou snahu odměnu z dobrého studia. Kdo však zanedbává nadání rozumu, které mu Bůh propůjčil, zaslouží si odsouzení, protože pohrdá propůjčeným darem a hřeší leností.

***

Nauka, která vstupuje sluchem bez milosti, nedojde do srdce. Mimo to, působí sice hluk, ale uvnitř nepřináší žádný užitek. Boží slovo, které vstupuje sluchem, proniká až do hloubi srdce, jestliže milost Boží se dotkne ducha, aby se stal pro ně vnímavým.

***

Přejeme-li si, abychom rozuměli tomu, co v Písmu svatém čteme, musíme pak, když jsme pochopili, uvádět ve skutek také to správné, co jsme poznali.

***

Pokrok v poznání je podmíněn tím, že čteme, a pak rozjímáme. To, co neznáme, učíme

se čtením, a to, co jsme se naučili, vštěpujeme si do srdce rozvažováním.

***

Modlitba nás očišťuje, čtení nás vzdělává. Je dobré, když děláme jedno i druhé. Kdo chce být stále s Bohem, musí se mnoho modlit a mnoho číst. Když se modlíme, mluvíme k Bohu, když čteme, Bůh promlouvá k nám.

***

Mnozí lidé jsou nadaní a bystří, ale zanedbávají četbu, a tak pohrdají tím, co by se mohli z četby naučit. Mnozí mají zálibu v poznání, ale brzdí je při tom nedostatek nadání. Ale jelikož pilně čtou, pochopí nakonec i to, co nadání lenoši pro svou nedbalost nepoznali.

***

Biskupský úřad znamená práci, nikoliv poctu, a proto není biskupem ten, kdo nosí berlu jen aby hrál divadlo, a nikoliv aby byl pro druhé užitečný ... Především musí usilovat o to, aby měl ten nej přednější ze všech darů, a to je láska, bez níž je každá jiná ctnost lži. Ochranou svatosti je láska a pokora je oním místem, kde láska přebývá.

Odpustky – ovoce Kristovy oběti

Pojem „odpustky“ nepatří v současnosti k nejpůvodnějším. Není mnoho křesťanů, kteří by v každodenním životě usilovali o jejich získání. Nepatří ani k pojmům, které by se často objevovaly v promluvách a kázáních. Hovoří se o nich tu a tam v souvislosti s poutní slavností a pak jednou za rok před Památkou zemřelých. Málokdo ví, že má každodenně příležitost k získání odpustků.

Snaha získat odpustky souvisí s realistickým přesvědčením o naší vlastní hříšnosti, kterou neosvědčujeme jen výjimečně, ale ve svém každodenním životě. Toto vědomí nás pak přivádí k poznání, jak nesmírně potřebujeme Boží milosrdenství. Jestliže nám milosrdný Pán nabízí své svátosti jako prostředek odpuštění, nezbavuje nás to povinnosti i po získání odpuštění odčinit spáchanou vinu, která vždy zanechává za sebou duchovní škodu nejen u samotného hříšníka, ale v celém církevním společenství. Některá, zvláště mezi mladými populární křesťanská společenství, značně zjednodušila otázku odpuštění viny na pocit radosti

z Ježíšovy blízkosti. Odpuštění a odčinění vin není otázkou navozených emocí.

Nauka o očistci nám připomíná, že i ti, kdo zemřeli smíření s Bohem, musí beze zbytku splatit svůj dluh, pokud tak neučinili v dostatečné míře ještě za svého života. Církvi byl svěřen nekonečný poklad milostí, který nám získal Spasitel svou vykupitelskou obětí a do kterého přispěli i svatí svým mučednictvím a utrpením. Odpustková praxe je jednou z cest, jak získat užitek z těchto plodů spásy.

Jsou odpustky, které jsou určeny žijícím, a jsou odpust-

ky určené zemřelým. I některé z těch prvních lze přivlastnit duším očistci. Získání odpustků se řídí pravidly, která stanoví církev. Podle těchto pravidel je možno získat jednak odpustky plnomocné, jednak částečné. Dřívější vymezení v pojmech let nebo dní se dnes již nepoužívá.

Předpokladem pro získání odpustků je **žít ve stavu posvěcující milosti**. Odpustkový poklad je tedy nejdostupnější těm, kteří pravidelně přistupují ke svátosti smíření a zbožně přijímají eucharistického Krista. Ti pak se srdcem naplněným pokorou a lítostí mohou získávat odpustky i několikrát denně.

Získávání odpustků není jen soukromou záležitostí věřících. Skutečný stav církve je přímo úměrný odpustkové praxi. Se zanedbáváním odpustků souvisí i ztráta vědomí viny a s tím i pokorného postoje před nejsvětějším Bohem i vědomí potřeby konat pokání.

Podmínka pro plnomocné odpustky (ty je možno získat zpravidla jen jednou denně) požaduje, aby člověk byl **oproštěn i od náklonnosti k jakémukoliv, i lehkému hříchu**. Vždy se požaduje přijetí svátosti smíření a eucharistie a splnění další určené podmínky. K svátosti smíření je možno přistoupit i týden

Tam, kde chybí základní zkušenost Boží lásky a přítomnosti, tam je zbytečné každé diskutování o modlitbě, postu, pokání, zpovědi ...

Trvalá výzva k obrácení, modlitbě a postu

Vraťme se k poselství Královny míru z 25. 2. (Světlo č. 10). Mohli bychom si jednou položit otázku: Proč tolik lidí odmítá poselství o obrácení, modlitbě a postu. Snad proto, že se právě mnoho lidí cítí ve svém životě dobře a nenapadá je, proč by se mělo něco změnit, proč by se měli obrátit.

Vpravdě vzato je to nejlepší vysvětlení chudoby našeho času: lidé dostávají – právě v této postní době – obrovskou nabídku, že mohou mluvit s Bohem, že s ním mohou trávit čas, ale oni se spokojí s tím, že se zabývají pouhými věcmi, případně lidmi. Někdo sedí denně dvě či tři hodiny před televizí a nedělá si žádné výčitky, že přitom zanedbává rodinu. Ale jestliže se někdo denně dvě či tři hodiny modlí, hned se to napadá. Královna míru však říká, že si tento čas máme udělat: modlitba je

konečně nejvyšší „činnost“ člověka; neexistuje přece nic vyššího než být s Bohem.

Jednou někdo líčil asi šestiletému klukovi život kartuziánského mnicha; ten to komentoval slovy: „Jak ubohý život!“ Nebyl ještě schopný zvážit, jak úžasnou plnost Boží blízkosti takový život přináší. O to právě jde: většina lidí ještě nikdy v srdci neokusila sladkost a krásu Boha, jeho nekonečnou lásku. A tak je pochopitelné, že při řeči o obrácení mají před očima jenom vysilující, namáhavý život.

Obrácení je pravým opakem ubohého života. Obrácení přece znamená, že se obrátíme od cesty, která vede na scestí, abychom se dostali zase na správnou cestu. Přitom je důležité mít stále před očima cíl. Cílem je přijmout Boží lásku. U obrácení jde tedy především o něco úžasně krásného! Odvracíme se ode všech nečistých a nepoctivých náklonností, abychom se přimkli k Bohu, který nás nekonečně miluje. Postní doba je „dobou milostí“ proto, že v sobě skrývá zcela zvláštní šance přijít blíže k Bohu.

Pater Barbarič z Medžugorje řekl na přednášce v Aigenu (Rakousko), že on v Medžugorje nikdy nekáže o zpovědi. Při bohoslužbách se snaží, aby lidé zakusili Boží lásku. Když někdo Boží lásku zakusí, opravdu zakusí, pak přijde sám ke zpovědi. Když

před nebo po dni, kdy mají být odpustky získány. Dodatečné přijetí svátosti smíření je ovšem možné pouze tehdy, jestliže křesťan, který chce získat odpustky, žije ve stavu posvěcující milosti. V pochybnosti bychom neměli spoléhat na vlastní úsudek, ale na radu dobrého zpovědníka.

Další podmínkou pro získání odpustků je modlitba na úmysl Sv. otce. Splní se zpravidla modlitbou Páně, Zdrávas Maria a Věřím v Boha. Modlitba na úmysl Sv. otce by se měla stát samozřejmou součástí našich denních modliteb.

Z nespočetných možností pro získání odpustků by měli věřící znát a využívat: obětování obětí a těžkostí při plnění každodenních povinností; skutky bliženské lásky pro chudé a potřebné; dobrovolný sebezápor, kterým si odřekneme nějakou příjemnou dovo-

lenou věc (pokrm, televizní podívanou apod.); upřímná a s vírou vyslovená střelná modlitba. S odpustky je spojeno každé znamení kříže, modlitba Anděl Páně, vyznání víry, řada starých známých modliteb (budeme některé tyto modlitby postupně zveřejňovat a připomínat), litanie a další.

K možnosti denně získat plnomocné odpustky patří alespoň půl hodiny trvající četba Písma sv., modlitba růžence v kostele nebo v rodině, půlhodinová adorace před svatostánkem, pobožnost křížové cesty.

Kolik je to způsobů, jimiž můžeme vlastním posvěcováním přispívat k posvěcení celé nemocné lidské společnosti. Získávat uvědoměle milosti z velkého pokladu církve by se mělo stát samozřejmou součástí naší každodenní křesťanské praxe.

Alfréd Koláska

však Boží lásku nezakusil, kázání o zpovědi ho jen odpudí.

V tolika diskusích o víře, které často vyznívají do prázdna, měla by se vždycky na začátku položit otázka, zda diskusní partner už někdy zažil, zakusil Boží lásku. Když tu nebylo této základní zkušenosti, je zbytečné každé diskutování o modlitbě, postu, pokání, zpovědi ... Pro takové je výzva k obrácení strašidlem. Proto je tak důležité snažit se zprostředkovat věřícím lidem zážitek Boha; velkou mírností, jemností, dobrotou a trpělivostí, vyprávěním o vlastních zkušenostech, zážitcích, trpělivým nasloucháním.

Když se před Vickou, jednou z vizionářů, někdo zmínil, že u tvrdých postů vznikají těžkosti, např. bolení hlavy, odpověděla, že takové problémy jsou znamením, že se dotyčný

postí s příliš malou láskou. Když tedy chceme uposlechnout výzvy Matky Boží, na prvním místě se musíme snažit o víru v nekonečnou lásku Boží, o přijetí jeho lásky. Když slyšíme poselství o modlitbě a obrácení, nesmíme si představovat hroznou horu dvou týdních postů (jen o chlebě a vodě nebo čaji) a denních tří hodin modlitby, ale musíme se dívat, jak podivuhodně vedla Matka Boží ty děti z Medžugorje, a uvědomovat si, že ona chce se stejnou pečlivostí vést každého z nás (i když ne prostřednictvím zjevení). Necháme-li se jí vést, dovede nás též k tomu, že se nebudeme hrozit modlitby a postu, ale že je budeme prožívat jako vrcholy našich všedních dnů. My se nemusíme obracet sami: Matka Boží nás láskyplně bere za ruku a vede nás jako svoje děti.

M.R.

Rozjímání o Kristově utrpení

(K obrázku na titulní straně – pokračování)

Hrstka věrných

Na předchozích pěti zastaveních s trpícím Ježíšem jsme jej potkávali jen s Jeho nepřáteli. V posledním setkání nám neznámý umělec představuje mrtvého Spasitele ve společnosti jeho věrných.

Zmučené tělo zabitého Syna položili Matce na klín.

*Její náruč se proměnila v oltář,
na němž leží ta nejdražší oběť za spásu světa.*

*Před třiatřiceti lety poprvé obětovala Otcí
bezvýhradně své dítě. Tehdy uslyšela, že*

její vlastní duši pronikne meč.

*Nyní tedy s probodeným srdcem dokonává oběť
svého probodeného Syna. Boží Syn se jí tehdy zcela
odevzdal jako bezmocné dítě, nyní se jí opět odevzdává
ve své lidské bezmocnosti. Je to Matka,
na jejíž laskavou péči se může spolehnout
sám Bůh.*

*Ó vy všichni, kteří jdete kolem, podívejte se, zda je
bolest jako moje bolest!*

*Jan, jediný ze dvanácti,
vytrval s Pánem až do této chvíle.*

*Nazývá se sám učedníkem, kterého Ježíš miloval.
Láska jeho čistého srdce mu nedovolila,
aby opustil Mistra.*

*Ale to, co jej přivedlo na Golgotu pod Ježíšův kříž,
bylo také společenství Ježíšovy Matky Marie.
Není temnoty, není propasti, kterou by nebylo možno
bezpečně projít, je-li Maria s námi.
Ježíš sám to potvrdil jako svou poslední vůli:*

Toto je tvá Matka!

*Kde mužnou sílu přemohla zbabělost,
tam ženská slabost zvítězila nad strachem.
Ty ženy milovaly mnoho, protože jim bylo
mnoho odpuštěno.*

*Jdou proto za hlasem svého srdce
bez ohledu na všechny překážky.
Vědí, co je povinností pozůstalých,
když zemřela milovaná bytost.*

*Vytrvaly až do konce a budou také první,
kdo se doví o Miláčkově vítězství nad smrtí.*

Křesťanská matka

P. Jan Pořícký

Přišly prázdniny. Bosko mohl latinskou třídu navštěvovat jen jeden rok. Podivínský profesor mu řekl na rozloučenou, ať se neopovází po prázdninách zase přijít. K němu tedy nesmí, ale kam jinam? Dny utíkaly, minula již polovice srpna, ukazoval se podzim, a odnikud žádná naděje. Jen Pán Bůh vševědoucí zná, co se utiskovaný chlapec namodlil, naprosil, aby mohl jít k touženému cíli. Od maminky tolikrát slýchal: „Nepřestávej se utíkat k Panně Marii o přímluvu.“ – Řídil se mamincinou radou. V modlitbě k Rodičce Boží nalezl útěchu v trpké zkoušce života.

Také pro matku Markétu byly prázdniny dobou těžkých starostí. Ve dne v noci přemýšlela, co si počne se svým nešťastným synem; kam ho dá? Či má ho nechat doma? Co z něho bude? Kdekdo se bude smát, že je zběhlý student. Radila se s panem farářem. On jí doporučoval, aby hocha dala studovat na řádnou střední školu, na gymnázium v okresním městě Chieri.

Jen ubytování by stálo měsíčně 21 franků, a co ostatní? Odkud vzít tolik peněz? Posléze ji napadlo, aby udělali zkoušku: jeden měsíc to vydržím, a pak snad nám Pán Bůh pomůže. Něco si budoucí student vyžebrał o prázdninách.

A tak po prázdninách začala zase životní próza, tvrdá, bezohledná starost o vezdejší chléb. Maminka mu najala na měsíc byt u jedné vdovy, paní Lucie Mattové. Pomohla mu do začátku trochou peněz, ale dál se musí probíjet sám. Nemůže se spoléhat, že vždy na prvního přijde z domova pou-

kázka, aby měl čím zaplatit byt a stravu – kde by chudák maminka na to vzala! Byla zde však dobrotivá Královna nebes, a ta pomohla. Paní domácí měla synka školáka, kterému dával Bosko kondice. Pak se protloukal všelijakým posluhováním, byl číšníkem a kuchařem, pak zase vypo-máhal krejčímu, dával se najmout na polní práce.

Díky píli a nadání postupoval již v průběhu školního roku do vyšších ročníků gymnázia a svými studijními výsledky všechny udivoval.

Konečně Janu Boskovi skončilo středoškolské studium, při němž zažil tolik bdy a tolik trampot.

Ale teď se dostal do nových nesnází. Chtěl do kněžského semináře, ale v semináři se platilo, a platilo se tolik, že Boskovi šla hlava z toho kolem. Matka peněz nemá, dobrodinci nejsou – brána semináře pro něho zůstane uzavřena. Rozhodl se tedy, že vstoupí do kláštera k františkánům. Tam dostuduje zadarmo a bude řeholním knězem. Byl mnohokrát v jejich domě a tamní život, jednoduchý a prostý, se mu líbil.

Oznámil svůj plán panu faráři, Donu Dassanovi. Ten však nesouhlasil. Zavolał si matku a radil jí, aby synovi klášter rozmluvila. „Podívejte se, nejste už mladá, za několik roků nebudete k práci, jmění nemáte, budete tedy potřebovat pro stáří podporu. Mějte Jeníka k tomu, ať do kláštera nechodí a zůstane světským knězem. Dostane se na faru, vezme si vás k sobě a budete mít zajištěn stáří ...“

Matka poděkovala za dobře míněnou radu, ale neřídila se jí. Bosko nikdy nezapomněl, co mu tenkrát řekla: „Já ti, hochu, neporoučím, ani nezakazuji. Žádám tě jen o jedno: přemýšlej o svém povolání, a pak se rozhodni sám, jak ty chceš. Nejdůležitější je, abys spasil svou duši. Pan farář si přeje, abych ti klášter rozmluvila ve vlastním zájmu, kvůli svému stáří. To zde vůbec nerozhoduje. Jdi tam, kam tě volá Pán Bůh. Nemysli vůbec na moji budoucnost. Od tebe nic nechci a nic od tebe neočekávám. Chudá jsem se narodila, v chudobě jsem žila a chudobná chci také umřít. A ujišťuji tě, kdyby ses rozhodl stát se světským knězem a zbohatl bys, nikdy bych nepřekročila práh tvého domu. To nikdy nezapomeň!“

Ještě jako sedmdesátiletý vzpomínal Bosko velmi živě na tato matčina slova a viděl ji před sebou, prostou venkovskou ženu, udřenou, chudičkou, ale velkého srdce, jak svým gestem i hlasem zdůrazňuje svá rozhodná slova.

Její syn tedy zažádal k františkánům, aby ho přijali. Jednohlasně mu vyhověli a určili den, kdy měl nastoupit. Matka Boží však nechtěla svého sluhu mít v klášteře, potřebovala ho pro činnost ve světě, a tak z plánu sešlo.

Téměř v poslední chvíli se setkal Bosko se známým kovářem. Dal se s ním do řeči a mistr se ho ptal, co bude studovat dál. „Chci k františkánům ...“ „Poslouchej, Jene, je to vážný krok, rozhoduje se o celém životě, jdi se ještě poradit s Donem Cafassem. Je to světec, jeho ústy mluví Bůh.“ „Mistře, máte pravdu, poradím se.“

Don Cafasso patří opravdu mezi světce. Tenkrát byl ješ-

tě mladý kněz a vedl duchovní správu v nemocnici. Náš student vložil do jeho rukou svou životní dráhu. Pověděl, co radí pan farář, co maminka a co zamýšlí sám. Don Cafasso se skoro ani nerozmýšlí a s plnou určitostí rozhoduje: „Jděte do semináře! Všechno další odporuňte Prozřetelnosti Boží!“

Bosko poslechl. Don Cafasso mu vymohl v semináři snížení poplatků, arcibiskup slíbil, že bude-li vzorný, bude mít pobyt úplně zdarma. Pan farář mu opatřil výbavu. Vyprosil u svých známých, aby ho oblékli. Jeden pán mu dal ušit kleriku. Jiný koupil kolárek, klobouk a boty, pan vikář mu dal svůj plášť. Jedna paní sebrala peníze na jiné potřebné věci. Don Bosko říkával: „Vidíte, já jsem celý z milodárů.“ A vzpomínal na pana faráře jako na otcovského přítele. Koncem října 1835 nastupoval do semináře.

Bosko přijal nejdříve ve svém farním kostele slavnostně seminární šat, kleriku, jak bylo tehdy zvykem. Nezapomenutelný byl poslední večer doma. Bosko tolikrát vyprávěl svým chovancům, co mu tenkrát maminka řekla: „Vidíš, Jeníčku, oblékl jsi kleriku a jistě si umíš představit, jakou z toho mám radost. Ale pamatuj si, nikoliv klerika, ale skutečně ctnostný život bude jedinou ozdobou tvého duchovního stavu. Kdybys necítil, že tě Pán Bůh volá, zvol si jiné povolání, ale nezneucti, prosím tě, tento šat. Můj syn ať je raději nádeníkem, než špatným knězem. Když jsi se narodil, zasvětila jsem tě Panně Marii. Když jsi studoval, denně jsem se k ní za tebe modlila. Ona tě přivedla až sem. Zasvěť se jí! – Měj rád ty, kteří jí mají rádi, a až budeš knězem, rozšiřuj úctu k Matičce Boží ...“ Bosko dodával:

„Toho večera jsme oba plakali. Já mamince děkoval, políbil jsem její udřené ruce a sliboval, že její slova mně zůstanou po celý život vůdčí hvězdou.“

Také v semináři zápasil s nedostatkem. Slevili mu sice plat, ale byla zde ještě jiná vydání. Prádlo, šaty, boty si spravoval sám. Na botách však měl nakonec tolik příštipků, že se nedaly nosit, i žebrák by se v nich styděl. Tenkrát se nad Boskem smiloval vrátný. Když měli bohoslovci jít do města, vrátný půjčoval Boskovi své boty. Seminář trval šest let. Pro Boska to bylo šest let pilného, úmorného studia. Nejvíce se věnoval dějepisu. Po letech, když hájil Církev proti všelijakým útokům, divili se jeho znalostem. Základ k nim položil v semináři. Celou dobu také usilovně pracoval na svém charakteru.

A tak když po dlouhých šesti letech profesori rozhodovali, kdo z bohoslovců je hoden, aby byl vysvěcen na kněze, o Boskovi napsali: plus quam optime, více než nejlepší.

Před svěcením mu zase Matka Boží připomněla, komu se má věnovat, až bude knězem. Měl sen, podobný onomu před šestnácti roky.

Dne 5. června 1841 byl Jan Bosko vysvěcen na kněze a o svátku Božího Těla slavil v Castelnuovo primici a vedl průvod Božího Těla. Sešlo se nesmírně mnoho lidí. Byla to veliká slavnost. Všichni blahopřáli, všichni se radovali, poněvadž každý ho měl rád.

Když zapadlo slunce, vrátil se novokněz se svou maminkou domů, do rodné obce Becchi. Ach, kolikrát už tu

cestu přeměřil! Znal na ní každý keř, každý kámen. Dnes vzpomínají s maminkou na zemřelého tatínka, na dobu dětství, na všechny trampoty a obtíže mladých let, jak ho zlý bratr pronásledoval, jak musel do služby, jak ho ve škole týrali, co zakusil hladu a posměchu a zklamání ... – A to všechno je s pomocí Boží překonáno. Někdejší chudý pasáček dosáhl cíle svých tužeb! Duše obou hořela city vděčnosti k Otci nebeskému.

Když překročili práh rodného domku, matka rozžehla svíci, poklekli k večerní modlitbě, pak si maminka sedla, vzala syna za ruku a mluvila k němu, čím její srdce oplývalo. „Můj Jeničku, od nynějška každodenně budeš sloužit mši svatou. Jsi tedy blíže Ježíši Kristu. Nezapomínej však, že

začít sloužit mši svatou znamená začít trpět. Teď tomu nerozumíš, ale přijde doba, že řekneš: maminka měla pravdu! Já vím, že se za mne budeš modlit. Jiného na tobě nežádám. Od nynějška se starej jen o spásu duší, na mne nemysli, myslí na duše, pro které jsi se stal knězem!“

Obdivuhodná matka sv. Jana Boska! Ona dala světu největšího moderního vychovatele, a to proto, že sama měla apoštolské srdce. Žena před pomíjejícím světem chudobná a nepatrná, před anděly Božími vzácná a vznešená! Vybízela svého syna k věrné práci na vinici Páně. Nenadála se, že za pět let bude ke spolupráci povolána i ona sama, aby dny svého stáří obohatila novými poklady nesmrtelných zásluh!

(Pokračování příště)

Jakub a Kateřina

Povídka na pokračování pro malé i velké Boží děti ...

Křížová cesta

Katecheta přinesl arch baticího papíru, barvy a štětec. Ptá se děti:

„Kdo mi chce pomoci namalovat obrazy pro křížovou cestu?“

Všechny děti chtějí pomoci, jenom Toník ne, protože neumí dobře malovat.

Zuzka maluje Piláta, jak odsuzuje Ježíše na smrt. Ruda maluje na všechny obrázky římské vojáky. Jirka maluje Šimona z Cyreny, který pomáhá Pánu Ježíši nést těžký kříž.

„Dej to sem, chudáku!“ je napsáno u Šimonových úst. Jakub a Kateřina malují dohromady dva obrázky. Na obou je vidět Ježíš a jeho matka Maria. Na prvním se setkává Pán Ježíš se svojí Matkou na křížové cestě.

„Na shledanou,“ říká Ježíš. Maria pláče.

Na druhém obrázku drží Panna Maria svého mrtvého syna na klíně.

Je to nejsmutnější obraz ze všech. Panna Maria už nepláče. Její obličej je úplně tichý, tak jako obličej Jakubovy maminky tehdy, když tatínek ležel po autonehodě v nemocnici.

Katecheta pověsil obrazy ve třídě. „Namalovali jste je opravdu pěkně,“ říká.

Jakub jde podél zdi a prohlíží si obrazy. Před čtrnáctým zastavením zůstává dlouho stát. Maloval ho Toník. Protože neumí malovat lidi, namaloval jen hrob, velký, tmavý, s obrovským balvanem přiváleným ke vchodu. Před hrobovým kamenem leží malá kyticíka květů svázaných stuhou.

„Poslední pozdravy od tvých přátel,“ stojí napsáno na stuze.

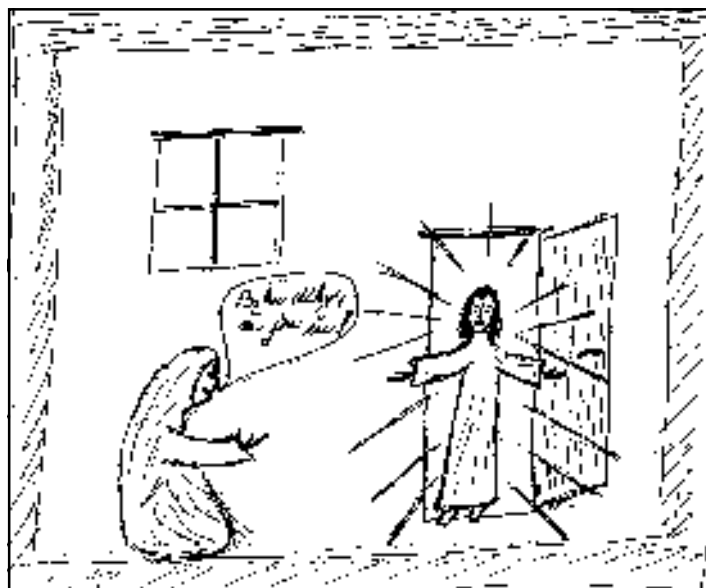
Jakub kroucí hlavou. „Na naší křížové cestě chybí nejdůležitější obraz,“ říká učitel.

„Máte ještě jeden arch papíru?“ Jakub maluje Matku Boží, jak sedí ve své světničce a hledí ke dveřím. Dveře jsou otevřené a na prahu stojí Ježíš. Kolem něj je záplava světla, které září do světnice. Ježíš vztahuje ruce a směje se.

Jakub píše do Mariiných úst slova: „Bohu díky, že jsi tu!“ „To je krásné!“ volá Katka. „To tam opravdu chybělo! Jinak bychom museli být pořádně smutní!“

Katecheta bere poslední obraz. Prohlíží si ho a pokyvuje hlavou.

Pak ho věší na stěnu k ostatním obrazům.

Z exkomunikace ke svatosti

Girolamo Savonarola (1452-1498) jako dominikánský kazatel v kostele Sacra Croce ve Florencii nesmlouvavě káral zlořády, které se zahnízdily v renezanční církvi. Získal si tak mnoho příznivců zvláště mezi mladými lidmi, ale také nemenší počet odpůrců mezi šlechtou, vyšším duchovenstvem a příslušníky jiných řádů.

Papež Alexander VI., který se zaměřil především na upevnování světského panství, neměl pomyslení na skutečné vnitřní potřeby církve, jejíž preláti žili v blahobytu a rozmařilosti, která byla pravým opakem evangelijního ideálu.

„Církev je pohroužena do hanebnosti a hříchů ..... Alexander VI. se nemůže pokládat za papeže. Nehledě na jiné jeho hříchy, které jsou známy celému světu, tvrdím, že ani není křesťanem a ani nevěří v Boha.“ Tak psal nekompromisní mravokárce Karlu VIII.

v jednom listu, který byl zachycen a stal se corpus delicti pro Savonarolovo obvinění a následnou exkomunikaci.

Savonarola se určitou dobu těšil ve Florencii popularitě. Zavedl období teokracie a prosadil ve městě na tehdejší dobu pokrokové reformy, které měly demokratický charakter. Omezil ve městě lichvaření, zavedl spravedlivější poplatky a péči o chudé. Proti opozici z řad Medicejských se však postupovalo tvrdě.

Ke zvratu popularity došlo, když z podnětu františkánů měl

být o Savonarolovi uspořádán Boží soud. Jeden františkán a jeden dominikán měli kráčet po žhavém uhlí, aby se ukázalo, na čí straně je pravda. (Savonarola účast na této „zkoušce ohněm“ zakázal.) Slavnostní procesí obou řádů se odebralo na místo připravené velké podívané. Než k ní mohlo dojít, prudký liják uhasil oheň a dav se musel rozejít. Papež svolal komisi, která třinácti hlasy proti jednomu Savonarolu odsoudila. Florenská městská rada jej vyzvala, aby opustil město, protože není florentán, pocházel totiž z Ferrary.

Savonarola však odmítl odejít a byl připraven podstoupit mučednickou smrt.

Byla to právě Květná neděle r. 1498, kdy dav, povzbuzován protivníky dominikánského kazatele, zaútočil na klášter sv. Marka ve Florencii, zapálil bránu kláštera a přinutil Savonarolu, aby se vydal městské stráži.

Městská rada odmítla vydat jej Římu. Byl přímo ve Florencii odsouzen, oběšen, jeho tělo bylo spáleno na hranici a vhozeno do řeky Arno.

Po takřka pěti stech letech dochází k revizi tehdejších rozhodnutí. Fra Girolamo Savonarola bude možná pozdvížen na oltář. Jeden z případů, které Jan Pavel II. označil *mea culpa* ve svém apoštolském listě *Tertio milenio adveniente*, se týká právě tohoto florenského dominikána.

Florenský arcibiskup, kardinál Silvano Piovanelli, prohlásil, že by bylo velmi pěkné, kdyby v roce 1988, tedy 500 let po Savonarolově popravě, byly učiněny nezbytné kroky k uznání jeho mučednické smrti. Dominikánský řád ustanovil P. Tina Centise postulátorem tohoto procesu. V článku *Je Savonarolova exkomunikace neplatná?* odpovídá P. Centis jednoznačně ANO!

-lš-

Jako pšeničné zrno ...

Karl Leisner byl veselý mladík. V r. 1927 se stal vedoucím pracovníkem hnutí katolické mládeže. Měl mimořádné charisma působení na mládež. Jeho touhou bylo stát se knězem a pracovat mezi mládeží.

Karl Leisner obdržel 25. března 1939 v Münsteru jáhenské svěcení. Ale záhy nato se přihlásila tuberkulóza a jeho sen o kněžství se začal ztrácet v nedohlednu. Ve skutečnosti se jeho cesta ke kněžství proměnila na bolestnou křížovou cestu. 9. listopadu 1939 jej zatklo gestapo.

Čekaly jej 2002 dny v nacistických žalářích. Byl uvězněn v cele bez jakéhokoliv kontaktu s vnějším světem. Za celou dobu jeho věznění mu byla povolena jediná matčina návštěva. 16. března 1940 byl přemístěn do koncentračního tábora v Schachsenhausenu. Byla to předsíň pekla. Karl tu přichází, aby trpěl jako

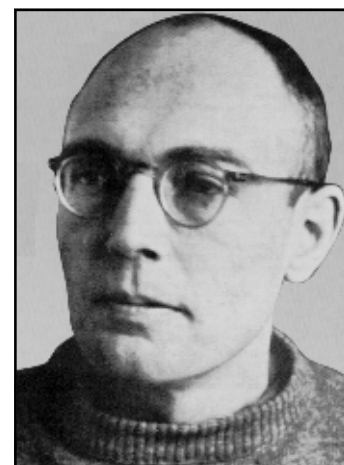
Kristův vězeň. Jeho posláním bylo dodávat sílu a důvěru své víry těm, kteří jsou zoufalí, protože nevěří. Jeho úsměv a optimismus přinášel všem kolem světlo Kristova kříže.

13. prosince 1940 byl přeložen do Dachau. Ocítl se ve společenství kněží a řeholníků ze 144 diecézí a 25 národností. Jeho tuberkulóza silně pokročila. Umístili jej v lágru pro nemocné. V jedné místnosti 130 nemocných, nesnesitelný vzduch, chlad a beznaděj ve dne i v noci. Pod svým záhlavcem má skrytou Eucharistii, kterou posluhuje i spoluvězněm. Obětoval svůj život za mládež, kterou velice miloval.

Pokládal se za pšeničné zrno, které musí zemřít pro nové jaro a nové letnice.

Příchod biskupa Kazimierza Majdanského a pomoc spoluvězňů všech národností umožnily, že Karl Leisner mohl obdržet ve vězeňské kapli kněžské svěcení. Byla tu zastoupena církev celé Evropy. Za smrtelného nebezpečí propašovali do tábora potřebná roucha, případně je tajně zhotovili. Evangeličtí spolubratři připravili agape. Během svěcení hrál deportovaný Žid venku na housle, aby odpoutal pozornost bachařů.

Toto jediné kněžské svěcení v koncentračním táboře bylo vítězstvím církve a kříže nad brannami pekla. Pater Karl Leisner se dožil na lůžku osvobození tábora, ale jeho oběť trvala dál. Svůj život odevzdal Pánu 12. srpna 1945.

Karl Leisner

*Bože,
děkuji ti za všechny dni
své nemoci
a za všechny dni
své nesvobody a zotročení.
Očisti mě ode všech
mých slabostí.*

Deník K. L. 14. 11. 1939

25KRÁT KOLEM ZEMĚKOULE

Počet kilometrů, které urazil Jan Pavel II. na svých apoštolských cestách, přesáhl jeden milion. Zahraničních cest uskutečnil papež 69, pastoračních cest uvnitř Itálie bylo dosud 125. Na pastoračních cestách strávil Sv. otec 12 % svého pracovního času.

SITUACE KŘESŤANŮ V ČÍNĚ

Pronásledování křesťanů v Číně se přirovnává. Organizace *Human Rights Watch* konstatuje, že především katolíci a protestantští křesťané jsou v Číně pokládáni za potenciálně ohrožené. Jsou označováni za *cizí elementy podporované ze zahraničí*. Čínský nejvyšší představitel Jiang Zemin obvinil *kontrarevoluční a kriminální živly, které zneužívají náboženské svobody. Ohrožování bezpečnosti státu pod pláštěm náboženství se nebude v žádném případě trpět!*

Podle tajných pramenů znepokojuje čínské vedení skutečnost, že k náboženství se hlásí stále více mladých lidí. V současné době se odhaduje počet katolíků v Číně na 12 milionů. Oficiální statistiky však hovoří o 4 milionech katolických a protestantských křesťanů.

TRAGICKÁ BILANCE

Podle odhadu Spojených národů se ročně ve světě usku- teční 45 milionů násilných potratů, z toho 20 milionů pokoutně s krajním ohrožením žen. Na tři porody připadá jeden záměrný potrat. Formulace zprávy vyznívá jako skrytá agitace pro legalizaci potratů.

GENOCIDA V RUSKU

Ruslan Chasbulatov, bývalý místopředseda poslanecké sněmovny, obvinil Kreml, že neusiluje o řádné vyřešení konfliktu v Čečensku. Jak řekl v interview pro Frankfurter

Rundschau, počínají si Rusové v Čečensku s podobnou krutostí jako Francouzi v Africe v minulém století a nešetří při tom ani děti a starce. Deportace za Stalina byly tragédií. Dnes však se říká: Stalin nám dal alespoň vagóny a odvezl nás na Sibiř. Jelcin nás zabíjí na místě. S Čečenci se zachází jako se zločinci. „Je to skutečná genocida, a svět se na to dívá s lhosejností.“

POKÁNÍ NIKDY NEMODERNÍ

Papež Jan Pavel II. vyzval věřící, aby nadále přistupovali ke svátosti smíření. Jak řekl na náměstí Sv. Petra, pokání a obrácení pokládají mnozí za nemoderní, ale přesto je to důležitý úkol pro člověka i pro společnost. Myšlenka na pokání se objevuje i v jiných náboženstvích. Katolická církev vyzývá své věřící k pokání, aby se před rokem 2000 očistili od bludů, nevěrnosti, vzpoury a od nedbalosti.

PRÁVO NA NÁBOŽENSTVÍ A SVOBODU SVĚDOMÍ

Jan Pavel II. zdůraznil, že lidé ve všech zemích mají právo na náboženskou svobodu. „Nikdo nesmí být nucen k tomu, aby jednal proti svému svědomí. Toto právo neznamená relativismus a náboženský indiferentismus, spíše zdůrazňuje důstojnost lidské osoby. Žádný stát nemá právo ani kompetenci k tomu, aby určoval nebo zakazoval náboženské aktivity. Společnost se ovšem musí chránit před zneužitím pod záminkou náboženské svobody.“

– podle SKS –

ARCIBISKUP JAN GRAUBNER V AMERICE

Olomoucký arcibiskup Jan Graubner se před Květnou nedělí vrátí ze své dosud nejdelší, měsíc trvající zahraniční cesty. Na pozvání biskupského viká-

ře mons. Petra Esterky, rodáka z Dolních Bojanovic, který je pověřen vedením duchovní správy všech Čechů na americkém kontinentě, navštívil USA a Kanadu. Jeho cesta vedla zejména k českým komunitám v Kalifornii a v Texasu. Zastavil se rovněž ve Washingtonu. Na Květnou neděli 31. března už bude mít slavnostní bohoslužby v katedrále sv. Václava v Olomouci.

Po svém předchůdci na Metodějově stolci, arcibiskupu ThDr. Františku Vaňákově, který navštívil české krajany v USA a v Kanadě ve dnech 31. 8.-26. 9. 1990, je arcibiskup Jan Graubner druhým nejvyšším představitelem olomoucké arcidiecéze, který navštívil americký kontinent.

KARDINÁL KÖNIG V BRNĚ

Emeritní vídeňský arcibiskup kardinál Franz König navštívil v pondělí 25. března Brno a v kostele Panny Marie „U jezuitů“ v 19 hodin proslavil přednášku na téma „II. vatikánský koncil a církev na prahu třetího tisíciletí“.

ZASEDÁNÍ CCEE - KEK - ST. GALLEN

Společný výbor KEK/CCEE, který zasedal ve dnech 14. - 16. března, měl v úmyslu přijmout k společným rozhovorům příslušné komise srbské

pravoslavné a římskokatolické církve (biskupských konferencí Chorvatska a Bosny).

Obě komise se poprvé setkaly v lednu 1992 v St. Gallen. Na pozvání a z podnětu společného výboru KEK/CCEE byly připraveny uspořádat v St. Gallen druhé setkání.

Vývoj situace v Sarajevu a pokračující odchod srbského obyvatelstva zapříčinily, že se delegace srbské pravoslavné církve odmítla setkání zúčastnit. Společný výbor hluboce lituje, že toto rozhodnutí zabránilo plánovanému setkání a má za následek zpomalení nutného dialogu mezi srbskou pravoslavnou církví a katolickou církví Chorvatska, Bosny a Srbska.

Společný výbor obnovuje pozvání CCEE a KEK oběma církvím, aby se komise jmenované k tomuto dialogu a setkání ve vhodný čas mohly opět sejít, ať ve Švýcarsku, nebo kdekoliv jinde.

St. Gallen 14. března 1996

PROHLÁŠENÍ KUBÁNSKÝCH BISKUPŮ

Kubánská katolická církev odsoudila sestřelení dvou letadel exulantů, k němuž došlo 24. února. V prohlášení se praví, že tato událost zatěžuje smíření mezi lidmi. Kubánští biskupové rovněž odsoudili vyhlášení embarga vůči Kubě ze strany amerického Kongresu.

– ČBK –

Co s tématy denní tiché chvíle?

Dostalo se mi nedávno do rukou čtvrté číslo časopisu **Setkání – Aktuality**, který vychází v českobudějovické diecézi, a velmi mě zaujal dopis jedné čtenářky otištěný v rubrice „Z našich farností“. Pisatelka se v něm dělí o zkušenosti s tématy k denní tiché chvíli a o konkrétní práci s nimi.

Především zajímavý byl jejich nápad, aby s těmito myš-

lenkami nepracovali sami, ale jako farní společenství. Píše: „Na neděli připravím několik lístečků s textem denní tiché chvíle pro pátek, přede mší svatou si text přečteme, poradím ostatním, kde text v Bibli najdou. Někdy si o textu trochu povídáme, nebo si z Bible přečteme část, ze které citát je, apod. V pátek v 19 hodin večer si potom téma denní tiché chvíle přečteme doma,“

POZVÁNKA

V neděli

19. května 1996

se koná pouť

**Rodiny Neposkvrněné
na Velehradě.**Pontifikální mše svatá bude sloužena v 10⁰⁰ hod. za účasti nejdůstojnějších otců biskupů.**Zveme všechny, především nemocné.**

V sobotu 13. dubna bude v kostele sv. Havla v Poříčí nad Sázavou slavena **mše sv. za dr. Františka Noska** († 17. 4. 1935), člověka víry, naděje a lásky. Přátelé dr. Noska a zájemci o jeho osobu se setkají po mši svaté u jeho hrobu při tomto kostele. Je možno účastnit se pěší pouti na tuto mši svatou. Sraz je v 11³⁰ hod. u severního východu z nádraží Českých drah v Benešově.

KATOLICKOU PORTU 96vyhlašuje **Římskokatolická farní obec v Rožnově pod Radhoštěm**

Zveme všechny scholy a jiná pěvecká sdružení zpívající také křesťanské písně, a také spoustu posluchačů.

Setkání se uskuteční ve dnech 21. – 23. června 1996 v Rožnově p.**Radhoštěm.** Hlavní program bude probíhat v sobotu 22. června, přijíždět však můžete již v pátek odpoledne. Vezměte s sebou spacák a karimatku. Strava a noclehy jsou zajištěny. Prosíme však o **příspěvek** na jídlo ve výši 20,- Kč, + za teplý oběd 30,- Kč. Částky uhradíte po příjezdu na místě.

Budete-li zpívat méně známé písně nebo vlastní tvorbu, zašlete prosím texty písní. Prosíme o zaslání i stručné geneze skupiny (pro výstižné uvedení).

Přihlášky pošlete nejpozději do 15. května 1996. Rychlé jednání je vítáno!!!**Adresa: Pastorační centrum, Pivovarská 31, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm**

Program: pátek – 18⁰⁰ hod. mše svatá – 19³⁰ hod. koncert – 21⁰⁰ hod. večerka
sobota – 8⁰⁰ hod. mše svatá – 9³⁰ hod. vystoupení skupin –
13⁰⁰ oběd – 14⁰⁰ hod. další vystoupení skupin –
18⁰⁰ hod. divadlo a táborák ...
neděle – 8¹⁵ hod. mše svatá – společné rozloučení v areálu fary –
oběd – a zas někdy příště ...

Vaše případná přihláška na Portu 96 musí obsahovat: název skupiny, počet členů, délku programu (max. 30 min.), farnost, názvy písní, hudební nástroje, požadavky na techniku, počty míst na přespání zvlášť z pátku na sobotu a zvlášť ze soboty na neděli, počty obědů v sobotu, počty obědů v neděli, dobu (dopoledne/odpoledne), kdy byste si přáli vystupovat.

Nezapomeňte uvést zpáteční adresu a popřípadě telefon na vedoucího vaší skupiny.

☞ pokoušíme se nad přečteným přemýšlet, dále se modlíme ještě jeden desátek růžence, který, to se domluvíme v neděli přede mši svatou, stejně tak na úmyslu, za který chceme prosit ... Abychom zapojili také mladší děti v našich rodinách, dostávají za úkol nakreslit k textům obrázky. To je přiměje k tomu, aby nad přečteným trochu uvažovaly. Obrázky si potom ostatní mohou prohlédnout na nástěnce.“

Kolik zajímavých a praktických nápadů je možno použít pro myšlenky k denní tiché chvíli, vidíme z tohoto krátkého úryvku. Nenapadá vás také nějaký? Nemáte chuť zrealizovat něco podobného ve vaší farnosti?

Je škoda, že dopis čtenářky právě z takové příkladné farnosti obsahoval větu, ve které se pisatelka domnívá, že myšlenky k denní tiché chvíli vycházejí pouze v Katolickém týdeníku. Naopak. V našem týdeníku Světlo se pravidelně objevují již od počátku. Nezbývá než si přát, aby týdeník Světlo našel cestu i do českobudějovické diecéze. Čtenáři by jej tam jistě přijali s velkým povděkem, vždyť právě celé jeho zaměření je orientováno na duchovní život a duchovní obnovu (katecheze Svatého otce, liturgická čtení a myšlenky na neděli, modlitba breviáře a ostatní články, jako např. v tomto čísle cyklus duchovních myšlenek k Zelenému čtvrtku, Velkému pátku a Bílé sobotě), a je možné s ním aktivně pracovat ve farních společenstvích. –jb–

Květná neděle 31. 3.**Iz 50,4-7**

Lidské jistoty nejsou příliš spolehlivé. Proto se člověk bojí, i když mu někdo z lidí zaručuje úspěch nebo ochranu. Ale jistota Boží, to je jiná věc. S ní lze jít nejen mezi nepřátele, ale i na kříž.

Pondělí Svatého týdne 1. 4.**Iz 42,1-7**

Izaiášův text církev právem považuje za stěžejní výrok o novozákonním Mesiáši. I podrobnosti z proroctví se na něho vztahují. Je dobré před Velkým pátkem slyšet zprávu o Ukřižovaném, který je posláze vítězem. A nejen slyšet, ale i rozjímat.

Úterý Svatého týdne 2. 4.**Iz 49,1-6**

Jaká radostná zvěst: ze služebníka se stává Světlo národů. Právem o sobě řekne Ukřižovaný: „Já jsem světlo světa.“ Mohu tedy s pokorou vstoupit do stop Krista: z povolání se stát služebníkem pracujícím na evangelizaci.

Sředa Svatého týdne 3. 4.**Mt 26,20-25**

Tajemství vyvolení Jidáše za učedníka: copak Ježíš nevěděl, že se stane zrádce? Jistěže věděl. Dávno před „omocněním ruky v míse“. Lze tedy prohrát povolání. Lze zradit Pána. Ne tak spektakulárně jako Jidáš, ale přece. Teď je čas prosit Pána za odpuštění řady malých zrad ... Tragédie Jidáše je přece v tom, že po zradě nenašel cestu zpátky.

Zelený čtvrtek 4. 4.**Ex 12,1-8; 11-14**

Velikonoční večere, slavená až do dneška věřícími Židy na památku mocného Božího činu záchranu, je rozhodně víc než jen připomínkou věcí minulých. Jako křesťané žijeme v plnosti Hospodinovy Paschy (= přejítí), v plnosti soudu. Beránka, jehož smrtí jsme chráněni před věčnou smrtí, požíváme v každé eucharistii. Ta má být večerí, kterou máme jíst také s „přepásanými bedry a holí v ruce“ – tedy připraveni na cestu. Od této večere je třeba se neprodleně vydat na cestu za naším Pánem, protože je to cesta „zaslíbené

země“ – ovšem cesta přes poušť a kříž. Ale cesta se zaručeně dosažitelným koncem. Se vstupem do země, z níž nebudeme vyhnáni.

Velký pátek 5. 4. Iz 52,13-53.12

Nikdo nezemřel jako Ježíš, protože nikdo nebyl tolik životem jako On. Nikdo nebyl potrestán za hřích jako Ježíš, protože On jediný byl čistý, sám Pravda. Nikdo neprožil větší pád do opuštěnosti od Boha jako Ježíš, protože On byl Boží Syn. Nikdo nedosáhl absolutní hloubky zla a nikdo nedospěl k onomu nic, z něhož mělo vzniknout nové stvoření – vykoupěný člověk – než Ježíš. Proto bez Ježíšovy smrti nelze mluvit o záchraně a vymanění všeho, co je z hluboké nicoty. V míře, v jaké to jako křesťan chápou a zařazují se do procesu vykoupění, spolupracují s Kristem na nastolení pravého života.

Bílá sobota 6. 4. Řím 6,3-11

Hlavní dar Krista pro nás, hlavní věc, kterou jsme mohli od něho získat, bylo to, že jsme spojeni s jeho smrtí a vzkříšením. Jinak řečeno: hlavním darem není něco, co bych jako „věc“ mohl přibrat ke svému životu, ale hlavním darem je On sám. On, který spojuje svůj život s mým. Mrtvý hříchu (když v něm nevidím nic dobrého, žádnou budoucnost), živý Bohu v Kristu Ježíši – to mohu a mám být po křtu. Teprve pochopení křtu v souvislosti s velikonočním tajemstvím mi umožní pochopit, kdo vlastně jako křesťan jsem.

Znamení kříže

„Znamením kříže začínáme a končíme den a všechny modlitby. Dělej ho pomalu, velkým pohybem od čela na prsa, od jednoho ramene k druhému. Je to znamení vesmíru a znamení vykoupění. Na kříži náš Pán vykoupil všechny lidi. Křížem posvěcuje člověka až do posledního vlákna bytosti. Proto to znamení děláme před modlitbou, aby do nás vneslo řád a zapálilo nás, sebralo v Bohu naše myšlenky a srdce a víru. Po modlitbě, aby v nás zůstalo to, co nám Bůh daroval.“

(Romano Guardini)

Neděle 31. března Květná neděle	– Průvod s ratolestmi: Mt 21,1-11 1. čt.: Iz 50,4-7 Ž: 22(21),8-9.17-18a.19-20.23-24 2. čt.: Flp 2,6-11 Ev.: Mt 26,14-27,66	odp.: 2a
Pondělí 1. dubna Pondělí Svatého týdne	– 1. čt.: Iz 42,1-7 Ž: 26,1.2.3.13-14 Ev.: Jan 12,1-11	odp.: 1a
Úterý 2. dubna Úterý Svatého týdne	– 1. čt.: Iz 49,1-6 Ž: 70,1-2.3-4a.5-6ab.15+17 Ev.: Jan 13,21-33.36-38	odp.: 15
Středa 3. dubna Středa Svatého týdne	– 1. čt.: Iz 50,4-9a Ž: 68,8-10.21bcd-22.31+33-34 Ev.: Mt 26,14-25	odp.: 14c.b
Čtvrtek 4. dubna Zelený čtvrtek	– 1. čt.: Ex 12,1-8.11-14 Ž: 116(115),12-13.15+16bc.17-18 2. čt.: 1 Kor 11,23-26 Ev.: Jan 13,1-15	odp.: srv. 1 Kor 10,16
Pátek 5. dubna Velký pátek	– 1. čt.: Iz 52,13-53,12 Ž: 31(30),2+6.12-13.15-16.17+25 2. čt.: Žid 4,14-16;5,7-9 Ev.: Jan 18,1-19,42	odp.: Lk 23,46
Sobota 6. dubna Bílá sobota	– Ep.: Řím 6,3-11 Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23 Ev.: Mt 28,1-10	odp.: Aleluja

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 31. 3.	PO 1. 4.	ÚT 2. 4.	ST 3. 4.	ČT 4. 4.	PÁ 5. 4.	SO 6. 4.
Antifona	413	413	413	413	413	441	457
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	413	413	413	413	413	441	457
Antifony	417	422	426	431	435	442	458
Žalmy	920	936	950	965	981	442	458
Kr. čtení a zpěv	418	422	427	431	435	445	460
Antifona k Zach. kantiku	418	423	427	431	435	446	460
Prosby	418	423	427	431	435	446	460
Záv. modlitba	419	423	428	432	436	446	461
Modlitba během dne:							
Hymnus	414	414	414	414	414	447	461
Antifony	415	415	415	415	415	448	462
Žalmy	926	940	955	971	987	448	462
Krátké čtení	419	424	428	432	436	451	465
Záv. modlitba	419	423	428	432	436	446	461
Nešpory: SO							
Hymnus	412	412	412	412	412	438	466
Antifony	416	420	425	429	433	439	466
Žalmy	916	930	945	960	976	992	466
Kr. čtení a zpěv	416	420	425	429	433	439	468
Ant. ke kant. P. M.	416	421	425	430	434	439	469
Prosby	417	421	426	430	434	439	469
Záv. modlitba	419	419	423	428	432	440	475
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	440	1242

Novinky MCM

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matica cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

SLAVNOSTNÍ VYZNÁNÍ VÍRY PAPEŽE PAVLA VI.

Tento text může sloužit jako
nejkratší učebnice katolické víry. 16 stran, 3,- Kč.

SVĚTLO KALVÁRIE

Podle P. de Greeve upravil F. X. Juránek

Rozjímání nad Ježíšovým utrpením. 110 stran, 25,- Kč.

CESTA KE SVĚTLU

František Neubauer

Poučný příběh pro děti a mládež. 140 stran, 55,- Kč.

JAK SVĚTLO PŘIŠLO NA SVĚT I.

František Neubauer

Život Kristův podle evangelií. 350 stran, 66,- Kč.

SVĚTLO VE TMĚ SVÍTÍ II.

František Neubauer

Člověk hledá Boha a Bůh člověka. 350 stran, 68,- Kč.

TAJEMSTVÍ ČLOVĚKA

Bernard Říský

Duchovní cvičení 1984. 64 stran, 29,- Kč.

POSELSTVÍ NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA SVĚTU

Poselství Ježíšova Srdce, které Pán Ježíš sdělil služebnici Boží sestře
Josefě Menéndez z Družiny Nejsv. Srdce v klášteře Les Feuillants ve Francii.
89 stran, 35,- Kč.

Objednávání Světla

od 5. 3. 1996

**Světlo si lze objednat
na adrese:**

* * *

**Matica cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc**

* * *

**Složenka s udanou
cenou předplatného
do konce roku 1996
Vám přijde v první
dodávce Světla.**

**Nezapomeňte uvést svoji
úplnou zpáteční adresu!**

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na Agentúru LUX
(adresa je uvedena v tiráži),
která Vám dá instrukce
a zašle složenkou
na zaplacení.**

771 00 Olomouc

Dolní nám. 24

EXPEDICE

Matica cyrilometodějská s. r. o.

Odesílatel:

Novinové výplatné

Poštovné uvržováno

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matica cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Víček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 22 803. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribučia tlač, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásilek povolené SR, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřízujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.